

Tussen ideaal en werkelijkheid...

- * intochtslied ps. 95: 1 en 3
- * stil gebed
votum en groet

***Onze hulp is in de naam des heren die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
Die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van god onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.***

- * verootmoediging:
lied ps. 65: 1 en 2
genadeverk.: Jes. 1:18
lied ps. 65: 3
leefregel: Ef. 4: 17 – 32
- * gebed om de Heilige Geest
- * bijbellezingen: O.T. Gen. 3: 1 - 11
N.T. Luc. 24: 36 – 49
- * lied 329: 1 - 3
- * preek n.a.v. Rom. 13: 14
- * lied 341: 1 - 3
- * gebed/voorbede
- * slotlied 481: 1, 2 en 4
- * zegenbede

collecte

***De Here zegent u en behoedt u,
de Here doet zijn aangezicht over u lichten en is u genadig,
de Here verheft zijn aangezicht over u en geeft u zijn vrede.***

Tussen ideaal en werkelijkheid ligt maar wat vaak... schijn.

En hoewel we spreekwoordelijk weten dat schijn bedriegt, kenmerkt de mens – en dus ook ons – zovaak dat we de schijn ophouden.

Als dat ergens het geval is, dan wel ten aanzien van het geestelijk leven, het christen-zijn.... Of is u dat vreemd?

Neem nu eens het inhoudelijke van ons tekstwoord en dan enkel even: 'doet de Here Jezus Christus aan...', kunt u er wat mee? Zegt het iets, *tekent* het ons leven?

Is het ons leven?

Blijkt voor ons *allemaal* niet het tweede gedeelte van die tekst een grotere realiteit te zijn dan het eerste zo-even aangehaalde? 'Het zorgen wijden aan het vlees' zit de mens van nature ingebakken. Geldt dat niet wat vaak zelfs de meest oprechten onder ons dat het zorgen wijden aan het vlees een grotere rol speelt dan de oproep van het eerste gedeelte van de tekst en soms lijkt dat deel ons 'een zorg te zijn'. En dan de schijn ophouden!

'Doet de Here Jezus Christus aan', duidelijker vertaald: 'bekleed u met de Here Jezus Christus'.

Voller, completer kan het niet.

Alle drie titels van de Zoon van God worden genoemd als noodzakelijk voor het leven van wie beweert christen te zijn, kind van God. Je zou het ook zo kunnen uitdrukken: de volle heerlijkheid van Gods Zoon moet in en door het leven van de christen zichtbaar worden. Het 'Here' wijst op het Hem erkennen als de autoriteit van je leven (Hij heeft de zeggenschap!). Het 'Jezus' toont de weg hoe: *het kruis* (hoe moeilijk in de praktijk van je bestaan: de weg van het Lam!). Het 'Christus' duidt op het resultaat: Zijn Majesteit – Hij is de Koning!

Het is een opmerkelijk gegeven te noemen, dat binnen het N.T. eigenlijk geen onderwerp te vinden is, dat zoveel aandacht krijgt dan dit wat binnen onze tekst aan bod komt. Je komt het bijvoorbeeld in zo goed als alle brieven van Paulus tegen en soms zelfs binnen een brief van hem meer dan eens!

Wijst dit er niet op dat God het uitermate belangrijk vindt?!

En als we dat ontdekken, erkennen, begrijpen we dat Hij wars zal zijn van... schijn! (in welke vorm dan ook.) Paulus laat dat in feite nadrukkelijk voelen als hij, namens God, ons dit woord doorgeeft in niets minder dan in het Grieks in een **gebiedende wijs** – het is een bevel! Een gebod!

Het je bekleden met Christus is met andere woorden geen vrijblijvende zaak. Wie ten aanzien van dit onderwerp een beetje thuis is in de bijbel, zal weten dat het juist met het oog op de finale confrontatie tussen van de christelijke mens en God

in Christus van doorslaggevende betekenis zal blijken te zijn.

En juist daarom is het voor ons allen noodzakelijk van dit ideaal werkelijkheid te maken het ons wel degelijk 'een zorg te laten zijn'.

Het is niet alleen Gods eis – voorwaarde – maar tegelijk Zijn grote verlangen. Paulus geeft in bijvoorbeeld 2 Cor. 5: 5 aan dat God ons – besef: u, jou en mij – daartoe bereid heeft, geschapen heeft! Hij wil de mens in en voor Christus!

Bepaalt dit Gods verlangen, dat in feite het wezen van heel het paasgebeuren inhoudt (alzo lief...!), ons christen-leven?

God wil de inhoud van pasen door middel van pinksteren effectief doen zijn (een werkelijkheid) in het leven van ons van alle dag (daartoe werd het kerst en zal deze waarheid blijken bij de wederkomst!). Kortom, de opbrengst van Zijn geopenbaarde liefde in Christus Jezus de Here moet in en door mij zichtbaar worden – ik moet in die zin transparant zijn!

Het is één ding om van de genade van God in Christus met je mond te getuigen of in symbolen uit te drukken, het is een volstrekt andere zaak om het *te leven!*

Hoe blijkt niet wat vaak het woord van het getuigenis stuk te lopen, loos te worden, op de daad!

Het getuigenis van zoveel van ons christenen klinkt als het gaat om het woord van de mond (of pen!) soms zelfs meer zuiver dan de meest heldere kerkklok, maar dan de daad, de praktijk van het leven.

Nee het grootste getuigenis dat het kind van God kan geven zal alleen kunnen zijn: het *Christus leven*.

En 'Christus leven' betekent: *met Christus bekleed zijn*.

Zijn wij dat? Hoe leven wij?

Dat laatste is de titel van één van de vele boeken van wijlen ds. Kraan en in dat betreffende boek geeft hij een bij de uitleg van de tekst passend verhaal weer van een oud-indisch man:

Bij de een of andere gelegenheid was er op Java een grote optocht georganiseerd.

Alle bevolkingsgroepen namen er aan deel: Javanen, Chinezen, Ambonezen, Hollanders en vele andere. Ze deden allemaal reuze hun best en de stoet van versierde wagens, verklede mensen, symbolische voorstellingen bood een fascinerende aanblik.

Opeens verscheen er midden in de stoet een aller-merkwaardigst figuur. Een man had zich van top tot teen verguld. Hij droeg alleen een pendekje, een soort van lendendoekje. Zijn kaalgeschoren hoofd, zijn welgedane buikje, zijn onverstoort gezicht – het blonk alles van het 'goud'. Die man zat hoog te paard. En hij was helemaal in zijn eentje in de optocht.

Overall werd hij met hartelijk gelach ontvangen.

Maar 's avonds ging er een gerucht door de stad: 'de vergulde man is dood!'

Het goudverguldsel had zijn poriën afgesloten.

Hij was in zij verguldsel.... gestikt!

Een dome inlander? Of... is hij een beeld van misschien wel ons allemaal (durven we eerlijk zijn?), van de christen waarvan je op het eerste gezicht zou zeggen:

Kijk!, hij weet wat het is: gij geheel anders. Hij beseft dat het God gaat om *goud*: hoe bouw je op het fundament. Hij heeft beleden met Christus gestorven te zijn en opgestaan tot het nieuwe leven. Het oude is voorbij, zie het nieuwe is gekomen... Hij getuigt éénling te willen zijn tegen de stroom desnoods in! Waard om met hartelijk gelach ontvangen te worden.

En dan.... de praktijk... Wat zijn wij vaak... verguld en zitten we het liefst hoog te paard!: *ik* ben toch...!

Hoe weinig beseffen we, dat ook *dat* verguldsel de poriën om werkelijk te ademen afsluit, ons beroofd van leven!

Paulus maakt ondermeer in Ef. 4 qua praktische consequenties duidelijk wat het met de Here Jezus Christus bekleed zijn zal betekenen.

Ik noem een aantal door hem aangegeven zaken en kijken we dan maar eens voor onszelf in hoeverre wij slechts 'verguld' zijn en dus in feite bezig *geestelijk* te stikken.

Wie zegt werkelijk voor de praktijk begrepen te hebben wat het inhoudt: geheel anders te zijn (zonder de vingers achter je geestelijke vestzakje te steken!) omdat je Christus, de Opgestane en Verheerlijkte, hebt leren kennen, die, zegt Paulus, 'legt *daarom* af *de leugen en spreekt waarheid in allereerste instantie met zijn naaste omdat 'wij leden zijn van elkander'....* Geldt dit bij ons? Weet, op Golgotha maakte Jezus *de* waarheid zichtbaar...: Hij verloor zichzelf om ons te winnen! Spreken wij waarheid 'een ieder met zijn naaste'? Eigenlijk betekent dat: zelfs geen *noodleugentje*?! Wie is de vader van de leugen? (van de grote en de kleine?!)
Heeft de Zoon van God ooit gelogen?

Wie zegt 'de nieuwe mens aangedaan te hebben', zal heus, zegt Paulus, nog wel eens toornig zijn. Maar, zegt hij, zondig dan niet! En wat is een groter zonde dan in de toorn jezelf willen handhaven tegen alle gelijk in ten koste van de ander - de ander kwetsend!? Hoe moeilijk is het voor de mens – voor ons! – om zichzelf, wat dit aangaat, te verliezen. Je laat er liever de zon over ondergaan! We beseffen blijkbaar niet dat we zo 'voet geven aan de duivel'!
En naar buiten toe....?

Net doen of er niets aan de hand is – *alsof je van goud bent!*

Kent u dat ook?

Maar nacht maakt bitter en 'van bitterheid en gramschap' was bij Jezus nooit sprake en wie dus Hem als Here belijdt zal ook in deze weten wat de koninklijke weg is... 'barmhartigheid, vriendelijkheid jegens elkander, elkander vergevend, **zoals** God in Christus u vergeving geschonken heeft'!

Het is juist omdat God ons, mens, kent dat Hij het blijkbaar nodig vond zovaak en zo duidelijk ons te bepalen bij de werkelijkheid van het 'de nieuwe mens aan-doen'.

Maken wij het offer van Christus niet krachteloos als we Zijn woord in deze niet serieus nemen?

In Col. 3, waar ook over het onderwerp van het 'met de Here Jezus Christus bekleed worden' gesproken wordt, zegt Paulus:

'en de vrede van Christus, tot welke gij immers in één lichaam geroepen zijt, regere in uw harten'.

Voor een regering kies je!

En wie zegt christen te zijn, koos voor Zijn regering! De regering van de Here Jezus Christus! En waar voor hem gekozen is, zal 9en moet) ook Zijn leven zichtbaar worden... schijn bedriegt!

En *schijnbaar* kan de mens, de gemeente, zo in schijn vastlopen dat ze de schijn als werkelijkheid beschouwt en er zelfs dik tevreden mee is!

Als de Here Jezus Christus dat ergens naartoe duidelijk heeft gemaakt als reëel gevaar, dan is het wel naar 'de gemeente van de eindtijd'... Laodicea schijnt daardoor gekenmerkt, zij denkt er in en met schijn te kunnen komen... geestelijk klatergoud: 'ik ben rijk en ik heb mij verrijkt – ik heb toch Jezus in mijn hart, ik ben toch verlost, ik heb toch getuigenis gegeven in een belijden met Hem te zijn gestorven en opgestaan. Is dat niet rijk? Kan het nog rijker?!

Hoeveel kinderen van God, voor het oog oprecht, menen geestelijk geen gebrek te lijden.... En dan zegt de Here Jezus Christus: 'en gij **weet niet** dat gij zijt de ellendige en jammerlijke en arme en blinde en... naakte!'

We zitten hoog te paard en o wee als ze te dicht in onze buurt komen!

Broeder en zuster, zou Jezus dat van ons moeten zeggen: 'gij weet niet...'. Is het gelet misschien op het eigen geestelijk leven niet precies raak?!

Wat teer je gemakkelijk op schijn. Maar beseffen we: zo teren we weg!

Wat de Opgestane en Verheerlijkte Heer zoekt is niets minder dan in *elk* kind van God, en dus ook in de gemeente, Zijn leven!

Zouden we ons dan maar niet bij de discipelen in Luc. 24 voegen. Aan hen liet de Hij weten hoe nodig zij het hadden 'bekleed te worden'.

Het Grieks gebruikt daar hetzelfde werkwoord als in onze tekst! Op het eerste gezicht lijkt het tegenstrijdig: (Luc. 24:49) 'totdat gij bekleed wordt' en (Rom. 13: 14) 'bekleed u met'. Maar dat is de zalige tegenstrijdigheid die het geloven kenmerkt: God wil niet zonder de mens en de mens kan niet zonder God. God zegt het de mens en de mens moet het van God vragen.

Leren we in deze van ons aller voorvader Adam:

Hoewel hij met Eva trachtte de schijn op te houden – ze hadden zich van bladeren schorten gemaakt – was hij zich in de confrontatie met God na de zondeval van zijn feitelijke positie ten volle bewust: *toen ik uw geluid in de hof hoorde werd ik bevreesd, want... ik ben naakt* en drukte hij daar tegelijk niet mee uit te weten bekleed behoren te zijn voor als het gaat om de ontmoeting met God en....

Daarin van God afhankelijk te zijn: Hij moest hen toch bekleden?!

Wij kunnen onszelf wel vergulden, zelfs in de zin van proberen christelijk, als Christus, te leven... maar dat loopt steeds weer.... DOOD!

Is dat ook niet uw ervaring? Ideaal en werkelijkheid nog zover uit elkaar liggend in je leven?

'... als wij maar bekleed en niet naakt zullen bevonden worden', zegt Paulus in 2 Cor. 5: 3. Hoe heeft hij dat woord zelf ernstig genomen in zijn leven: hij joeg er naar om Christus in alles gelijkvormig te worden. Maar hij kende het geheim en de plaats waar het werkelijkheid kon worden dat ideaal: *de volheid van de Heilige Geest* (het geheim – het verloren geheim zoals Andrew Murray ergens zegt? Want wat weten wij van de vervulling in de Heilige Geest?)

Golgotha (de plaats). Pasen en pinksteren horen, zoals Jezus in Zijn verschijning heeft aangegeven, onherroepelijk bij elkaar. En de belofte van de volheid in de Heilige Geest blijkt volgens Gods woord voor ieder die er waarachtig naar verlangt toegankelijk: *doet de Here Jezus Christus aan*.

Wie anders dan de Heilige Geest, die ons wil bekleden met kracht uit de hoge, kan de volheid – de Zoon zelf! – meedelen?

'Hij zal uit het mijn nemen en het u verkondigen'. 'Hij zal mij verheerlijken'!

Daartoe zijn wij gered om in die verheerlijkte Heer te delen!

En waar het hart van vol is stroomt de mond van over, 'stromen van levend water zullen uit uw binnenste vloeien....' Alleen! weg met de schijn, eerlijk als Adam belijden: 'ik ben naakt, mezelf bekleden kan ik niet – ik kan alleen door u bekleed worden. Here Jezus Christus hier ben ik. Bekleed me.... Op *ZIJN* paasbest!'

Niet hoog te paard, maar in zwakheid wordt die kracht openbaar!

Laat Gods Geest ons zo mogen bezitten....

Ik raad u aan van Mij te kopen.... Witte klederen, opdat gij die aandoet en de schande van uw naaktheid niet zichtbaar worde...

Het is enkel God Geest die de volheid van pasen in ons leven kan en *wil* uitwerken.

Mag ieder die waarachtig wil, verlangt als een hert naar stromend water, van Hem vol worden, dan wordt ideaal werkelijkheid:

'Ik verblijd mij zeer in de Here, mijn ziel juicht in mijn God, want Hij heeft mij bekleed met de klederen van het heil, met de mantel der gerechtigheid heeft Hij mij omhuld... gelijk een bruid, die zich met haar versierselen tooit!'

Laat het vanaf nu onze zorg zijn:

bekleed u met de Here Jezus Christus
Het vergulde mannetje (vrouwje) is dood!
Hij Leeft – ja toch?!

Amen.

